

Maar het was geen bedrog; haar eigen oogen overtuigden haar. Uit de schoenronden schitterende sieraden: een armband, een halssnoer, een diamanten ring, nog een ring!

De detective zag haar met een vreemde uitdrukking in de oogen aan.

„Ik had dit niet verwacht Mrs. Raymond; maar u zult toch wel niet durven beweren dat u hier niets van wist.”

Elaine... de schoen was van Elaine. Alice Raymond wist dat de vrees van jaren bewaarheid was geworden; de dochter van Alvin Raymond, den juweelendief, had diens passie voor juweelen geërfd. Alles vergeefs geweest: haar voortdurende waakzaamheid, de weigering om haar dochter sieraden te geven, het vertrek uit Paltburg, waar iemand was komen wonen die haar man in die oude dagen had gekend en ook van zijn beroep op de hoogte was.

Zij kon Elaine niet van deze misdaad redden, maar misschien wel van toekomstige misdrijven en zeker van de gevolgen van deze daad.

Zij lachte plotseling; hard en rauw... „U heeft mij gesnapt, Mr. Craighan. Wel, ik beken.”

Craighan gaf geen antwoord, stapte naar de huistelefoon en sprak even. Toen kort daarna een politiemans in burger de kamer betrad, ging hij oogenblikkelijk de kamer uit, met de juweelen. Zwijgend keek Mrs. Raymond naar den speurder. Zij voelde zich kalmer, nu het offer voor Elaine's zwakheid was gebracht. Was El reeds gevlucht?

De deur van de kamer vloog plotseling open.

„Moeder!” — Het was Elaine! „Moeder; ik ben getrouwd!”

„Getrouwd?” Het meisje had de aanwezigheid van den man niet bemerkt en Mrs. Raymond was haar bijna vergeten. „Getrouwd? Wie... hoe?”

„Met Philip Hunter. We waren bijna verloofd toen wij Paltburg verlieten, en hij volgde me naar hier. Ik sprak hem

vanmiddag en — lieve mams, — u was er altijd zoo tegen dat ik met jongelui omging. En daarom besloten we eerst maar te trouwen, want ik ben er zeker van dat u ook van hem zult houden. U wilt me toch vergeven, mams? — Philip!”

De jonge man, die op de gang stond te wachten, kwam binnen. Eenigszins verlegen stond hij voor de moeder.

„Philip Hunter!” riep Mrs. Raymond. „U... u is toch geen familie van Mr. Hunter, die kort vóór ons vertrek, een huis kocht in Paltburg?”

„Zijn zoon,” zei de jonge man. „Prettig, dat u hem al kent.”

Mrs. Raymond scheen zich van haar omgeving niet meer bewust te zijn. Het was Elaine's stem, die haar tot zichzelf bracht. „Moeder, wie is die heer... en wat doet hij hier?”... De oudere vrouw trok beiden in een hoek der kamer. De politiemans keek discreet een andere richting uit.

„El,” zei Mrs. Raymond, bijna schreiend, „ik... ik weet niet goed, hoe te beginnen, en jullie geluk te verstoren. Wij... ik, verliet Paltburg omdat Mr. Hunter, Philip's vader daar kwam wonen. Hij weet... dingen van je vader en mij; dingen, waarvan ik had gehoopt dat niemand ooit iets zou weten.”

„Wat praat u moeder? Wat voor dingen?”

„Wij reisden voortdurend; je vader en ik. We stapten nooit tweemaal in hetzelfde hotel af. De gasten in ons hotel... vermisten dikwijls juweelen. Den laatsten keer gebeurde dat met Mr. Hunter. En je vader had zijn juweelen...”

„Gestolen... bedoelt u?” fluisterde Elaine.

„Mrs. Raymond,” viel Philip Hunter in, „ik ben getrouwd met El, en het kan mij niet schelen, wat haar vader is geweest. Wij houden veel van elkaar en ik weet zeker dat mijn vader...”

„Maar moeder, wat moet die heer hier dan toch?” onderbrak Elaine.

„Hij is een detective,” zei Mrs. Raymond; „er is vandaag een juweelendiefstal in het hotel gepleegd. Ik moet... ik moet hem naar het politiebureau volgen; Oh, El; ik kan haast niet meer. Ik hoop, dat jullie gelukkig...”

„Moeder!” Elaine greep haar bij de armen; haar stem klonk schrill, en toch smeekend; „moeder! zeg niet dat u... u... Neen, dat kan niet!”

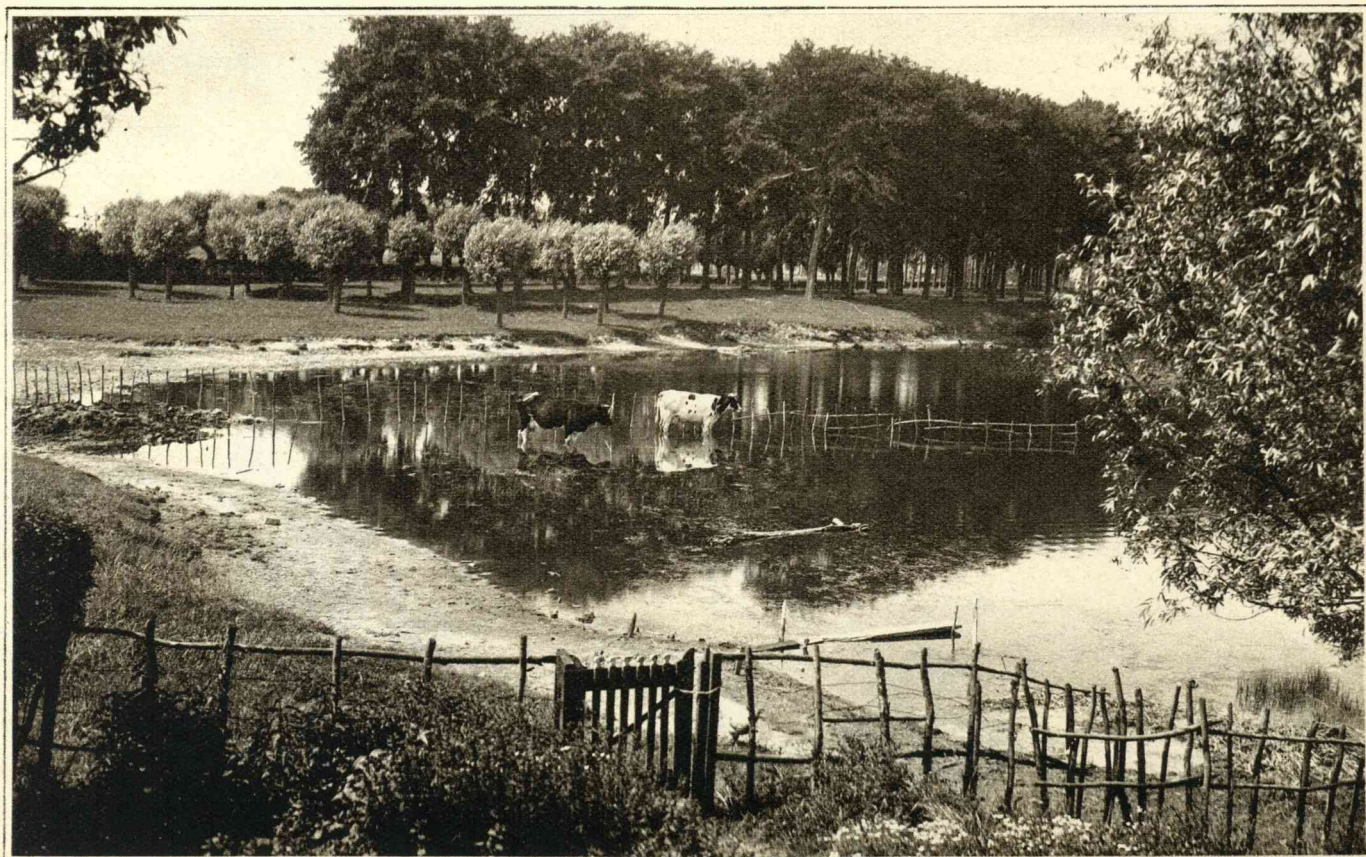
Het „ja” bestierf Mrs. Raymond op de lippen. Een plotseling gevoel van hoop flitste door haar geest. Elaine, die zoo ontzettend was geschrokken toen zij dacht dat haar moeder een dievegge was, Elaine kon de juweelen zeker niet gestolen hebben. Maar dan werd haar zelfopoffering ook niet vereischt. En de gevonden juweelen?

Voor zij de situatie had kunnen verklaren, werd de deur geopend en Dane Craighan trad binnen. „Ik begrijp er niets van; de bestolene zegt dat dit zijn juweelen niet zijn. Niemand kan ze indentificeeren...”

„Dat wil ik wel gelooven,” riep Elaine verontwaardigd, den man de sieraden uit de hand nemend. „Dat zijn mijn juweelen! Nietwaar Phil? Die ik van jou gekregen heb. Ziet u, moeder,” het meisje zag thans haar moeder aan, „ik wist, dat u niet wilde dat ik juweelen droeg, en zeker zou u dus niet willen dat ik die als geschenk van een vriend zou ontvangen. Daarom heb ik ze verborgen. Vanmiddag kwam ik hier om m'n engagementsring te halen om die bij de huwelijksvoltrekking te dragen, maar u was hier en daarom had ik geen gelegenheid... Moeder, om u werkelijk... oh, ik begin het te begrijpen... lieve, lieve moeder!”

„Ik geloof, dat ik het al begrepen heb,” mompelde Craighan; „voor zoover het mij betreft, zal niemand ooit een woord van mij hierover hooren. En jij, Burke?”

„Praten is mijn gewoonte niet, Dane,” zei de man van het politiebureau. „We hebben hier niets meer te doen. Laten we gaan.”

Vredig natuurschoon in Zeeuwisch-Vlaanderen.